

Vicent Sanchis

¿Televisió Valenciana? Per ara, TV3

Cada vegada es fa més difícil parlar de televisió —televisió valenciana, sobretot— en aquest país. Una copiosa nòmina de periodistes dels mitjans escrits valencians hi juguen fort. Les possibilitats són importants. I, al remat, es quedaran amb qui guanye i es desmarcaran del perdedor. Potser per això els correctius continuats que està patint l'ànima tècnica del projecte, la directora general Maria Garcia Lliberós, no han trobat una resposta, un ressò mínim, en la premsa diària.

Parlar de la política seguida en aquest terreny pel Centre de RTVE a València seria encara anar més lluny. Sobretot quan pensem que el seu director, Amadeu Fabregat, opta clarament a la direcció del futur ens. Tal com avançava EL TEMPS al final de l'estiu i tal com van recollir els diaris valencians fa escasses setmanes.

L'actuació de Radio Televisión Española en tot el tema de les inundacions ha estat demencial. La resposta al desastre ha estat colonial. Un terme que no resulta gens demagògic en aquestes circumstàncies. TVE es va cobrir de glòria dimarts dia 3. Mentre milers i milers de valencians tremolaven mirant al cel, aquells que encara rebien les imatges de la petita pantalla van trobar-se amb una informació escassa, miserable.

Ningú dels cappessants de l'ens va tenir la idea de desconnectar el centre «regional» de València i seguir els esdeveniments puntualment i amb un mínim de dignitat. El *Telediario* de dimecres 4 de novembre es va obrir amb el triomf del Real Madrid sobre el Porto. Una tria salvatge, que no ens resulta novedosa. La notícia més important de la jornada, a parer dels dirigents de la cadena estatal.

És possible que convinga *institucionalitzar* Televisió Valenciana. Considerar-la innegociable, com el mateix autogovern, mane qui mane. Però, atenció, si el primer que ha de manar-hi ha de ser la persona que fa de delegat de TVE a València, la mateixa que dirigeix la delegació territorial, no. Ben clar. No. Els criteris suïcides que han induït Amadeu Fabregat a dir que, si ell fóra un senyor de Madrid, «habría hecho lo mismo» quasi obliguen a *desinstitucionalitzar* el projecte. Tot el que des d'EL TEMPS hem considerat com un model vàlid per a la televisió d'aquest país es situa a les antípodes del que pensa, fa i diu Amadeu Fabregat. L'adhesió a una idea que només pot reportar beneficis per als valencians troba, ara, el primer obstacle seriós a tenir en compte.

L'actitud de TVE, amb la seua «crítica» als equips de TV3 que van seguir els aiguats, centrada en una insídia que la mateixa TV3 ha desmuntat en una nota publicada en diversos mitjans, enllaça amb els encerts de l'ens que dirigeix Joan Granados. Aquests dies, si res ha quedat clar, és que, ara com ara, el País Valencià només té una televisió que li és pròpia. Per eficàcia, per sensibilitat, per idioma. Han estat molts els valencians que han felicitat TV3. A través de la premsa, pel fil directe telefònic. Convé pensar-ho. Convé que això es medite, i molt, a Sant Joan Despí. On calga. Abans d'aprovar els pressuposts de l'any vinent, per exemple.

A un increïble encert informatiu cal unir, la pròxima vegada, el convenciment que els professionals de TV3 treballen al seu país. Perquè aquests dies milers de valencians només s'han sentit reflectits en la pantalla on arriben les ones de més amunt de l'Ebre. □